

ны те наши (братіа) Варнава и Павла.

26 Сирѣчь съ человекы, които са предали душѣ те си за име то на Госда нашегѣ Иисуса Христа.

27 Прощаме прочее Ида и сила, които ще да ви кажатъ и иже оустѣ тѣа исти те словеса.

28 Защото се виде благо-словно и на стѣго Дха, и намъ, да ви не натовариме нишо по многогѣ терота. ѿ-свѣтъ тѣа (работы) които са потребны: (сирѣчь).

29 Да се вардите ѿ онова што се принѣси въ жертва на идшли те, и ѿ кръвь, и ѿ оудавено: и ѿ клѣвъ: (и онова што не е вамъ драго, да го не стрѣвате дрѣгимъ): ѿ които ако се вардите, добре ще да стѣорите. Здрѣвствуйте.

30 Они прочее като быдоха прѣтени, дойдѣха во Антіохіа: и като сокрѣха народатъ, дадохѣ писмо то.

31 И они като го прочетоха, возрадовѣха се за оутѣшеніе то.

32 И Ида и сила, понеже бѣха и они прозѣщы, съ много дѣмъ оутѣшителны побчиха братіа та, и оутвердиха ги.

33 И като поседѣха тамъ мало време, испроводиха ги братіа та со здрѣвѣ коды апѣстоли те.

34 Но Сіла намери благо-словно да ѿстане тамъ. (а Ида се вжрна самъ во Иерусалимъ).

35 И Павелъ и Варнава живѣеха во Антіохіа, и оучеха и благофѣствѣваха слово то Господне, зѣднѣ съ мнозина дрѣги.

36 И по нѣколко дни рече Павелъ на Варнава: да се вжрнеме да посѣтиме братіа та наши по сички те градове, въ които проповѣдахме слово то Господне, (за да видиме) каквъ живеатъ.

37 И Варнава поискѣ да земе съ себе Іѡанна, който се наричаше Марко.

38 Но Павелъ говореше, не трѣбѣва да зѣмемъ съ себе си оногова, който се ѿдѣли ѿ насъ ѿ Памфѣліа, и не дойдѣ съ насъ на служба та, на колѣто бѣхмѣ прѣтени.

39 Стана прочее помеждѣ нихъ рѣніе, што се раздѣлиха єдинъ ѿ дрѣгигѣ: и Варнава оукѣ зема Марка и ѿплывѣ въ Кипръ:

40 И Павелъ иже кра Сіла и пойдѣ, като го прѣддоха братіа та на Бжѣа та благодѣть.

41 И прохѣдеше Сѣрія и Кілікіа, и оутверждаваше цѣркѣ те.